

Valerio Magreli

POSTATI TEČNOST

IZUZETAK OD PRAVILA

Istina je kao krv:
omogućuje nam da živimo,
ali ne bi trebalo da se otkriva.

TOALETI

U nekim klozetima
s električnim senzorom
svetlost se upali čim uđete.

Ali ubrzo,
ako se ne pokrećete,
vrati se mrak

(pošto nema pokreta, mehanizam
zaključuje
da je prostoriji prazna).

Tako ostajem srećan u tami, iznenađen
tamom, iznenađen odsustvom,
napokon srećan u odsustvu.

PRIJATELJI

I
Zombiji

Kad prijatelji prestanu da to budu,
tužno je,
tužno je kao žalost za umrlima.
Postaju pokojnici, drage osobe
čiji gubitak oplakujemo.
I kako boli, potom, kad ih ugledamo,
kad sretnemo njihove kopije,

iste a tako različite od njih,
savršeni tuđinci, koji im ipak nalikuju
i potpuno te zbunjuju!
Odbijaju da se sahrane,
zato se ta žalost ne okončava.
Neće da se ukopaju.
I samo da bi sprečili svoju sahranu
sazivaju dvojnike.
Kako da te zaboravim, ako se krećeš i dalje,
ili ako se udvajaš, prerušavaš u sebe?
Kakva su vrteška, štaviše, kakav mrtvački ples,
ovi unapred umrli leševi, paraleševi živi,
što su preživeli odlazak originala.
Ko si? Ne poznajem te,
nemam šta da ti kažem.
Zašto si se maskirao, zašto ideš okolo
izdajući se za mog starog prijatelja?

II

Akcenat je sve

Neki prijatelji liče
(mnogi prijatelji) na meduze.

Dugo plešu lagani, bleštavi
u velikom teatru mora.

Ali čim dotaknu obalu,
ispare.

TURISTA ŽIVOTA

Koliko ste stepenica prešle dosad,
nožice moje?, pitam se
dok stupam na još jedan, novi krak.
Kule, tolike – piramide,
tvrđave, zvonici,
i uvek s onom žudnjom nekoga ko hoće

da vidi još i još..
Jesi li zadovoljan?, ponovim sebi svaki put
kad stignem na vrh.

Sve dok ne bude poslednji put,
 poslednji vrh.
 I ovde to kažem skoro s olakšanjem.

*

Lajanje psa je sramota za prirodu.
 Žil Delez

Počeo sam da pišem:
 „Tupo, mehaničko i jednolično:
 beskonačno kao pas koji laje”.
 Jer je pas koji laje beskonačan
 kao idiotizam.
 To njegovo idiotsko mumlanje;
 potom kratka tišina;
 potom ponovo idiotsko mumlanje.
 I tako beskonačno.
 To sam napisao, ali mi je sin prigovorio
 da pas sluša gospodara.
 Dakle, preko njega, govori gospodar,
 idiot po autonomaziji,
 koji ga je naučio i dresirao kroz milenije
 da laje kao on: idiotski.
 Kratko mumlanje;
 potom tišina;
 potom ponovo idiotsko mumlanje.
 I tako beskonačno.

*

Ova hostija koju uzimam svakog jutra,
 za kog me boga vezuje?
 Možda su brojna, moja verska sabraća,
 ali ne poznajem nijednog.
 Svi se za svoj račun pričešćuju,
 a da ne opšte među sobom.
 Molim se bogu čije ime jedva znam,
 i kakvo je to samo ime!
 Farmakološkom bogu
 koji ne obećava spas: daje ga.
 Ali bogu po meri,
 privatnom,

bez zajednice.

*

Kažem sebi: ali šta se ti žališ,
s tako lepim životom kao što je tvoj?
Tačno, ali ja tu ne mogu ništa;
dovoljna mi je sirena automobila
ili administracija.
Nema potrebe bombardovati kuće
ili istrebljivati porodice.
Loše mi je već ovako.
Hvala:
ne treba ništa više.

8. MART 2020.

Smrt joj stoji.
Sol Belou

Jedna odvratna osoba umrla je juče.
Nije važno o kome se radi;
bila je to ma koja odvratna osoba.
Pročitao sam to u novinama.
Zašto da ne budem srećan?
Kažu da škodi ako se tome radujete.
Ma je li baš tako?
Izgleda mi divno
znati da se dah, moj dah,
više neće mešati
s monstrumovim.
Ne smeš tako da misliš, objašnjavaju mi,
takva osećanja mogu nautiti onome ko ih gaji.
U redu, onda, praviću se blesav...
Ali već osećam da je svet čistiji,
ali već osećam da je svet lakši.

*

Starost je pitanje hidraulike,
mitralna valvola koja propušta,
mokraća koja se ne zadržava,
suze.

Dovoljan je tren i već osetiš kako izranjaju:
 nisam znao da imam toliko
 močvarnih područja,
 da sam, ja lično, baruština!
 Ovde, čim pritisneš malo, izviru tečnosti,
 to je zapravo starost: postati tečnost,
 to jest sav postati seme,
 kao što je biljka smokva, prokleta,
 jedina koja daje plod bez cveta,
 fontana limfe sazdana upravo za plakanje,
 gde se na kraju obesio Juda,
 obesio se, dakle, o svoju starost.

*

Kuće koje napuštamo: prazni bezdani,
 gole, lišene svih predmeta.
 Opscene, štaviše, eto,
 opscene, a opsceni smo i mi
 koji ih gledamo
 kao kad se gleda goli roditelj.
 Okreni se, brzo, pre nego što i on
 pogleda tebe.
 Nikada se ne izlaži pogledu kuće
 koju si razgolitio.

*

Ne poklanjajte knjige neprijatelju:
 to ga neće promeniti,
 samo će ga naprotiv učvrstiti.
 Ko čita, raste,
 ali uvek zadržavajući
 istu prirodu.
 Ništa ne povezuje etiku
 i književnost.

*

Vidim stvari koje pre nisam video, na TV-u.
 Devojka koju intervjuišu, kod kuće,

s vazom cveća u pozadini.
Mora da ju je stavila njena majka, sigurno,
i taj mi gest izaziva nežnost.
Ima tu ljubavi, na pozadini ekrana,
brižnosti, želje
da se vlastita ćerka pokaže lepom.
Nečeg bolnog
što samo cveće može da ublaži.
Cveće-zavoj na rani-kući.
Ako se lečite, to je zato što boli.
Kuća je to beskrajno zlopaćenje
koje mi cvećem olakšavamo svojoj deci.

*

*Umakla misao, a hteo sam da je zapišem, za-
pisujem međutim da mi je umakla.*
Blez Paskal

Ovo mi je drugi put u životu
kako sam zaboravio pesmu.
Javila mi se kao munja,
trenutna putanja, svetlosna,
među milijardama sinapsi,
jedinstvena putanja
koju više nikada neću naći.
Zato govorim o blesku
njene putanje.
Pesma je ta putanja,
sistem neuronskih relacija,
cesta u moždanoj kori
što se načas pojavi i iščezne.
Ja sam izgubio tu putanju,
misteriozno cikcak, unikatno,
kog ću morati da se zauvek odreknem.
Ovo će biti njen epitaf,
ovo, njen kenotaf.

*

Ko se bavi ovim poslom,
i radi tako što proučava,

ponekad pomisli da ga knjige obogaćuju.
Nije tako: proždiru nas žive,
proždiru nas i rastržu,
kopaju i tanje.

Kako živim, sve više zaboravljam ono što sam znao.
Ne znam više ništa; štaviše,
počišćen sam iz onoga što sam čitao.

Svodim se na mrvicu, korodiran,
erodiran svim pričama
koje su godinama duvale u meni.

Knjige te obdelavaju, kao vetar stenu.
Svaka knjiga koju čitam, turpija me,
briše i brusi, opori atmosferski agens.

Što više čitam, to više nestajem:
atrofiram,
tuđim rečima samleven.

(S italijanskog preveo Dejan Ilić)